

Padrosa va ser director del CatSalut

Josep Maria Padrosa, nou gerent de l'Hospital d'Olot i Comarcal

L'Hospital d'Olot i Comarcal de la Garrotxa ja té nou gerent. Des del passat dilluns, el Dr. Josep M. Padrosa substitueix al Dr. Carles Puig, que ha estat al càrrec d'aquest equipament durant vint-i-cinc anys i que ara s'aculla a una jubilació parcial. El procés de selecció del nou gerent va iniciar-se al mes d'agost, rebent una trentena de sol·licituds per accedir al càrrec. A partir d'aquí, i després de realitzar les proves pertinents, van quedar tres finalistes que van ser entrevistats per tres membres del Patronat de l'Hospital, un representant del Servei Català de la Salut i un altre del Consorci de Salut i Social de Catalunya. Posteriorment, el nomenament va ser ratificat per unanimitat per tot el Patronat. Per la seva trajectòria i experiència, l'escollit va ser el Dr. Josep M. Padrosa i Macias.

Durant uns dies, el Dr. Carles Puig donarà suport al Dr. Josep M. Padrosa en el traspàs de tots els temes pendents. Aquest canvi de gerent no vol suposar cap canvi en la manera de gestionar la Fundació, i així ho va expressar el nou gerent durant la seva presentació als treballadors de l'Hospital.

Padrosa va néixer l'any 1958 a Olot. És llicenciat en Medicina per la UAB i titulat en el programa d'Alta Direcció d'Empreses per l'IESE. Ha desenvolupat diversos càrrecs. En l'àmbit privat destaca el de director general de la corporació Fisiogestió (2002-2010), i en el sector públic, el de gerent de la Regió Sanitària de Girona del Servei Català de la Salut (1996-2000) i, més recentment, el de director del Servei Català de la Salut (2011-2016).

Albert Bramon participa al 17è certamen de "Ciencia en acción"

Els dies 8 i 9 d'octubre es va celebrar a la Universitat Politècnica de Cádiz, situada a Algeciras, la 17a edició de "Ciencia en acción". Es tracta d'un concurs obert als professors de física, química, biologia i geologia de tota Espanya en el qual els participants presenten experiències didàctiques d'aquestes assignatures que es poden fer com experiments a l'aula. Albert Bramon, catedràtic de secundària

de física a l'Institut La Garrotxa, va ser seleccionat per participar-hi i hi va presentar un seguit d'experiments molt simples relacionats amb l'exploració pràctica de la força que manté els avions a l'aire.

Els ecotons urbans: llindars entre paisatges

Si tal com diu Michel Corajoud (2010): "el paisatge és l'indret on el cel i la terra es toquen", en els àmbits on els assentaments urbans limiten amb l'espai obert del territori que els sustenta, on el cel i la terra contacten amb la ciutat, on l'urbà es fon amb l'agrari o amb la natura, existeixen uns indrets que també poden ser paisatge.

La pèrdua del pes específic de l'activitat forestal i agrària, la dispersió i l'especialització de l'activitat productiva i la forta dependència dels sectors econòmics relacionats amb el turisme i la construcció, lligat també al fenomen de l'especulació, han fet que en general els poders públics, i molt especialment el poder local, promoguéssin un planejament urbanístic amb tendència a la sobre classificació del sòl urbanitzable, cosa que ha representat de retruc l'abandó progressiu d'aquests sòls classificats però no desenvolupats, i l'aparició d'usos del sòl amb activitats suburbanes que, tot i que precàries, han representat la degradació dels mateixos, dels perímetres dels nuclis construïts i dels espais lliures dels seus entorns. I a tot això cal afegir-hi la pèrdua del valor del sòl com a conseqüència de la crisi econòmica actual que ha significat l'aturada de creixements previstos i, per tant, de l'expectativa de *rendabilització*.

Crec que es pot dir que creix la consideració de la importància de la relació entre les ciutats i el territori que les envolta i que cal un nou enfocament, també més *sostenibilista*, que prioritzi al valor cívic i ecològic del sòl per sobre del de la renda, lligat potser a una concepció de l'espai rural més d'acord amb la nostra cultura agrària i forestal. M'agrada pensar que els entorns de les ciutats no han de ser un lloc casual, amb condicions de provisionalitat temporal, sinó que poden ser uns espais específics, necessaris que es podrien anomenar: *els ecotons urbans*, que d'ells en depèn la relació de les nostres ciutats amb el seu entorn natural o agrari i, per tant, amb el seu contacte amb el paisatge, amb l'aire que respirem i amb la terra que trepitgem, que són part de la nostra cultura i, per tant, de la nostra identitat. Recs i rieres, terrasses agrícoles i marges, masses i fileres arbòries, accessos i camins rurals, antigues construccions agràries i productives resten encara pendents de desenvolupament urbanístic, tot i que moltes vegades en desús o fora de context, com a fragments d'un passat, a l'espera d'un futur que encara no ha arribat. Cal plantejar que aquests elements, que encara configuren d'alguna manera el paisatge dels límits de les conurbacions, poden ser la base d'un projecte nou, que lluny d'entendre el territori com una taula rasa intenti revaloritzar aquests nous espais de transició. Invertir doncs el concepte de *renda del sòl* pel del *valor del paisatge*, pel que té de patrimoni identitari, cívic i ecològic.

Els espais dels contorns de les ciutats, els *ecotons urbans* o límits entre els assentaments urbans i els espais lliures que els envolten, com a llocs intermedis, de transició, amb els seus valors (estètics, ecològics, productius, històrics, socials i identitaris) poden esdevenir espais d'una gran importància per a la integració de la ciutat amb el territori que les sustenta. Però, perquè això sigui així, cal no repetir els errors del passat i actuar de manera diferent i establir uns criteris, unes directrius i unes estratègies de cara a reconèixer que l'ecosistema natural. El paisatge ha de formar part, també, conjuntament amb el sistema urbà, d'aquest nou sistema d'espais de transició.

Manel Bosch
Arquitecte